

havde yderligere forøget Emanuels Følelse af Uhygge ved Ensomheden, saa han endnu samme Nat besluttede at gøre Alvor af at gifte sig hurtigst muligt. Straks den næste Dag talte han med Hansine om Sagen. Hun blev i første Øjeblik temmelig forskrækket. Hun havde i Stilhed haabet paa, at Emanuel i det mindste ikke i det første Aar vilde tale om at holde Bryllup. Jo dybere hun havde set i sine nye Forhold, navnlig efter at der havde aabnet sig Udsigt til, at Vejlbys store Præstegaard vilde blive hendes fremtidige Hjem, des ængsteligere var hun bleven for, at hun ikke skulde kunne gøre Fyldest paa den Plads, hvorpaa hendes Giftermaal vilde stille hende. Men da hun saa, hvor glad og forhaabningsfuld Emanuel bestandig var, og hvor meget det var ham om at gøre at fremskynde Brylluppet, nænnede hun ikke at modsætte sig hans Ønske eller blot at forurolige ham med sine Bekymringer, og efter at ogsaa Forældrene var bleven raadspurgte, fastsloges det i et Familieraad, at Vielsen skulde finde Sted den sjette Oktober, der var den afdøde Folkekonges Fødselsdag.

Men nu opstod der en lille Tvist, hvis Udfald man rundt om i Byen afventede i Spænding. Mens Hansine ønskede, at Brylluppet skulde foregaa i al Stilhed, var det Moderens Mening, at de skyldte baade sig selv og Emanuel at fejre Dagen med saa megen Højtidelighed, som de med deres beskedne Midler kunde overkomme; og hun fandt heri Tilslutning fra en Kant, hvorfra hun mindst havde ventet det.

En Søndag Eftermiddag gjorde Købmand Villing med Frue en højtidelig Visit for at ønske tillykke i Anledning af Forlovelsen. Der var nemlig samme Dag bleven „lyst“ første Gang i Kirken, og Forbindelsen var saaledes nu fuldt ud officiel. Fruen var i Silkekjole og Krepsjal og bar et forklaret Smil i sit nonneblide Ansigt; Villing havde sort Cylinderhat, Figurfrakke med udstoppede Skuldre og hvid Vest med kuglerunde